

[Arbejdsministeren]

den offentlige sektor, og dér har vi kvinderne, mens vi har mændene i eksporterhvervene. Det kan godt være, at det er sådan i dag, men vi må også se på, hvad der er økonomisk forsvarligt, og vi kan jo ikke udbygge, ikke lade den offentlige sektor vokse for at skabe beskæftigelsespladser til kvinder, når det ikke er godt for den danske økonomi. Vi må gavne vores eksporterhverv, men vi skal selvfølgelig også have en offentlig sektor, der fungerer.

Men det, vi i stedet for skal gøre, er selvfølgelig at sørge for, at kvinder ikke bliver ved med at søge ind i den offentlige sektor, og at vi får nedbrudt det kønsopdelte arbejdsmarked og får kvinder ind i nogle mandejob, som de ikke selv har villet tage eller arbejdsgiverne ikke har villet give dem, eller hvad der nu har været af barrierer. Vi må finde ud af, hvor de barrierer er, og få dem nedbrudt, fordi vi ikke kunstigt kan oprettholde et arbejdsmarked på denne måde.

Fru Helle Degn sagde til sidst, at hun mente, at regeringen forhindrede jobskabelse i den offentlige sektor. Det gør vi faktisk ikke, og hvis vi gjorde det, ville vi faktisk også handle i strid med jobskabelsesloven. Det, vi har sagt fra regeringens side, er, at vi prioriterer jobskabelsesprojekter i den private sektor højest. Derfor vil man på det finanslovsforslag, der vil komme for 1984, og det er der jo nogen tid til endnu, finde, at der er afsat færre midler til rådighed for jobskabelsesprojekter inden for den offentlige sektor, men der er ikke sket nogen ændringer i de midler, der er afsat inden for den private sektor.

Socialministeren (Palle Simonsen):

En række ordførere har igen i dag prøvet at hetze mod cirkulæret af 2. juli 1982, det, som jeg kalder ungdomscirkulæret, og som hr. Tinning og andre har et andet udtryk for, som jeg ikke vil anvende her. Jeg vil godt advare imod den tendens, der er til både i debatten i dag og i øvrigt også i den løbende debat at søge at etablere en forbindelse mellem ungdomscirkulæret og de særlige problemer, ungdommen i øvrigt har, og den tendens til oprør, som visse grupper af ungdommen repræsenterer. Det ville være urealistisk alene af den grund, at ungdomscirkulæret er udstedt den 2. juli i år, mens det andet pro-

blem i høj grad er et efterhånden ikke ungt problem i hvert fald, et problem, der for denne regering er en arv, vi har overtaget.

Vi har haft en lang debat om det spørgsmål for en uge siden, så der er ikke grund til at gå i detaljer, men når hr. Tinning nu igen stiller spørgsmål om det, skal jeg for en ordens skyld præcisere, at det, som min forgænger har gjort på dette område, alene er at præcisere bistandslovens hensigter for denne særlige gruppe af unge.

Hr. Tinning ved også godt, at det ikke vedrører alle unge. Det vedrører den specielle gruppe af unge, som ikke har haft indkomst før. Unge, som har været på arbejdsmarkedet, som har haft et job, bliver tilmålt ydelser efter andre kriterier, stadig væk inden for bistandslovens rammer. Det er en speciel gruppe af unge, vi her taler om. Det er jo rigtigt, som hr. Tinning siger, at det er vejledende retningslinjer, som skal have til formål at skabe ensartede regler fra kommune til kommune. Hr. Tinning ved jo godt, at dette ikke lader sig gøre. Det er en forhåbning, man kan have i forbindelse med vejledende retningslinjer. Man har for så vidt ikke andet at gøre efter det system, vi bygger på, end at sige, at hvis en ung ikke har fået den ydelse, som vedkommende mener han er berettiget til, så er der en mulighed for at anke for derigennem at få fastslået, om den pågældende socialforvaltning har været inden for det, der er tænkt med loven, eller den ikke har det. Det er enhver mulighed at gøre. Det er sådan set den eneste måde, man kan få det fuldt afklaret på.

Jeg forstod på fru Helle Degn, at hun var lidt skuffet og måske oven i købet lidt ophidset over, at der var tale om at nedlægge barselorlovsudvalget. Nu er beslutningen altså ikke truffet endnu, men det er ikke nogen hemmelighed, at det er min hensigt at træffe en sådan beslutning.

Jeg går ud fra, at fru Helle Degn er enig med mig i, at vi i virkeligheden har regler på dette område, som måske er de bedste i denne verden. Vi har ikke til hensigt fra regeringens side at ændre disse regler. Den tidligere regering havde også mange tanker – det var den faktisk nødsaget til at have – om begrænsning af de offentlige udgifter, og jeg gør mig ikke nogen som helst forestilling om, at den socialdemokratiske regering kunne have fundet penge til at forbedre reglerne på